DOMSTOLENS KENDELSE
27. januar 1993 *

I sag C-25/92,

Hans-Joachim Miethke, Chemnitzer Straße 211, D-O-1144 Berlin-Kaulsdorf 1, ved advokat Frank Montag, Køln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos, bistået af Johann Schoo, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående prøvelse af de tyske repræsentanters mandater efter den tyske forening den 3. oktober 1990,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene C.N. Kakouris, G.C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg og J.L. Murray samt dommerne G.F. Mancini, R. Joliet, F.A. Schockweiler, J.C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Diez de Velasco, P.J.G. Kapteyn og D.A.O. Edward,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: J.-G. Giraud,

efter at have hørt generaladvokaten,

* Processprog: tysk.

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning indgået til Domstolens Justitskontor den 28. januar 1992, har sagsøgeren, der er tysk statsborger, i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, nedlagt påstand om, at det i skrivelse af 20. november 1991 fra Europa-Parlamentets formand meddelte afslag på sagsøgerens klage over, at mandatet for de den 18. juni 1989 i Forbundsrepublikken Tyskland valgte repræsentanter til Europa-Parlamentet skulle gælde efter den 3. oktober 1990, kendes ugyldigt.

2 I sin »klage af 19. oktober 1990 over valget til Europa-Parlamentet den 18. juni 1989 på grund af ugyldigheden af de tyske repræsentanters mandat efter den tyske forening den 3. oktober 1990« har sagsøgeren opfordret Parlamentet til at træffe følgende beslutning:

»1) Mandatet for de den 18. juni 1989 valgte tyske repræsentanter i Europa-Parlamentet er med den tyske forening den 3. oktober 1990 blevet ugyldigt, da det er i strid med princippet om almindelige direkte valg, for så vidt de valgte tyske medlemmer ikke repræsenterer hele den tyske befolkning. Den tyske Forbundsdags præsident opfordres til at meddele formanden for Europa-Parlamentet, hvor mange af de dengang valgte 81 repræsentanter, der efter den 3. oktober 1990 endnu kan anses for at være lovligt valgt af de vælgere, der ved valget den 18. juni 1989 enten

a) var berettiget til personligt at afgive deres stemme

eller

b) var repræsenteret gennem Berlins Borgerrepræsentation.

2) Mandaterne for de repræsentanter, der repræsenterer delstaten Berlins befolkning, er med ophævelsen af de allieredes særrettigheder den 3. oktober 1990 blevet ugyldigt, da de er i strid med princippet om direkte valg.

3) Forbundsrepublikken Tyskland opfordres til ufortøvet i henhold til artikel 13 i akt om almindelige direkte valg af repræsentanterne i Europa-Parlamentet af 20. september 1976 at fastsætte en frist, inden for hvilken der ved almindeligt direkte valg skal vælges nye repræsentanter til at besætte de mandater, der er blevet ugyldige.«

3 Parallelt med klagen af 19. oktober 1990 har sagsøgeren ved klage af 21. oktober 1990 fordret af Forbundsdagen, at resultatet af europavalget den 18. juni 1989 prøves på grund af den tyske forening. Hvis grundprincipperne om almindelige direkte valg og om lighed følges, må, ifølge sagsøgeren, 20 mandater af det samlede antal på 81 tilkomme befolkningen i det tidligere DDR og Berlin. Dette indebærer, at 20 repræsentanter ud af de den 18. juni valgte repræsentanter i Europa-Parlamentet ikke længere besidder tilstrækkelig legitimitet.

4 Ved kendelse af 31. oktober har Forbundsdagen afvist klagen, idet den ikke var rettidigt indgivet. Efter den relevante nationale lov skal en klage over et valg indgives en måned efter den officielle bekendtgørelse af valgresultatet i *Bundesanzeiger*, hvilket skete den 15. juli 1989.

5 Den ved Bundesverfassungsgericht anlagte sag med henblik på valgets prøvelse blev afvist ved kendelse af 10. april 1991 på grundlag af den refererende dommers skrivelse af 13. december 1990, hvori det hedder: »De henholder Dem udelukkende til det faktum, at der efter oprettelsen af det forenede Tyskland ikke er indført nogen ordning, som sikrer de i de nye forbundsstater bosiddende tyskere den efter Deres opfattelse i den løbende valgperiode manglende, men nødvendige repræsentation i Europa-Parlamentet. Men spørgsmålet, om den af Dem savnede ordning er nødvendig, kan ikke gøres til genstand for en sag om prøvelse af valget.«

6 Den 18. september 1991 anmodede sagsøgerens befuldmægtigede formanden for Europa-Parlamentet om en afgørelse vedrørende klagen af 19. oktober 1990. Ved skrivelse af 20. november 1991 meddelte denne sagsøgeren, at Udvalget for Forretningsorden, Valgs Prøvelse og Immunitetsspørgsmål var kommet til det resultat, at klagen måtte afvises. Udvalget havde ved sin vurdering først og fremmest henholdt sig til artikel 7, stk. 2, i akt om almindelige direkte valg af repræsentanter i Europa-Parlamentet (EFT 1976 L 278, s. 5, herefter benævnt »akt«), hvorefter valgproceduren er undergivet hver medlemsstats nationale forskrifter, indtil en ensartet valgprocedure er trådt i kraft.

7 Sagsøgeren har herefter anlagt denne sag. Han har her anført, at ved den tyske forening den 3. oktober 1990 blev antallet af tyskere i De Europæiske Fællesskaber forøget med ca. 16 millioner. Da disse ikke har kunnet deltage i valget i juni 1989, og antallet af repræsentanter i Europa-Parlamentet ikke er blevet ændret for Tysklands vedkommende efter denne befolkningstilvækst, kan repræsentationen af det samlede tyske folk kun sikres ved en ny fordeling af mandater, der dækker hele Tyskland.

8 Ved en skrivelse indgået til Domstolens Justitskontor den 28. februar 1992 har Parlamentet fremsat formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 91. Parlamentet har anført, at hvis sagen anses for en anfægtelse af valgresultatet den 18. juni 1989, må den afvises, idet Parlamentet ikke havde kompetence til at afgøre de stillede spørgsmål, eftersom disse er undergivet de nationale myndigheder som angivet i aktens artikel 7, stk. 2. Hvis sagen skal anses for en opfordring til lovgiver om at handle, må den afvises, fordi sagsøgeren ikke har nogen retlig interesse.

9 Domstolen har i henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 3, besluttet at træffe afgørelse om formalitetsindsigelsen uden at indlede den mundtlige forhandling.

10 Det bemærkes først, at ikke enhver skrivelse fra en fællesskabsinstitution, hvori en anmodning besvares, kan udgøre en beslutning som omhandlet i traktatens artikel 173, stk. 2, som kan anfægtes ved et annullationssøgsmål.

11 Dernæst bemærkes, at med sin »klage over valget til Europa-Parlamentet den 18. juni 1989«, som sagsøgeren har indbragt til Parlamentet, har denne hverken bestridt, at valgproceduren i Forbundsrepublikken Tyskland er forløbet forskriftsmæssigt, eller det dengang offentliggjorte valgresultat. Han har heller ikke i klagen rejst problemet om uforenelighed efter aktens artikel 6.

12 Den tyske forening fandt sted i oktober 1990, mere end et år efter det valg, som sagsøgeren anfægter, og uafhængigt af dette.

13 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren kræver, at Parlamentet afgiver en erklæring om, at de tyske repræsentanters mandat, der efter valget i juni 1989 ubestridt var gyldigt, har mistet denne gyldighed efter den tyske forening i oktober 1990. Sagsøgeren vil altså have fastslået, at bestemte repræsentanters mandat er blevet ugyldigt efter den tyske forening.

14 Det bemærkes hertil, at »repræsentanterne vælges for en periode på fem år«, jf. aktens artikel 3. Denne valgperiode kan afkortes, hvis der indtræder en begivenhed, som medfører, at et mandat bliver ledigt i henhold til artikel 12; dette er især tilfældet, hvis det viser sig, at repræsentantens øvrige virksomhed er uforenelig med hvervet som repræsentant i Parlamentet, jf. aktens artikel 6, stk. 3.

15 Derimod er Parlamentet ikke indrømmet nogen beføjelse til at erklære en repræsentants mandat for ugyldigt på grund af en begivenhed, der er indtruffet efter valget og uafhængigt af dette, og som ikke har medført, at repræsentantens øvrige virksomhed er blevet uforenelig med hvervet som repræsentant i Parlamentet.

16 Derfor kunne Parlamentet ikke imødekomme sagsøgerens anmodning. At formanden for Parlamentet af høflighedsgrunde har orienteret sagsøgeren herom, kan ikke sidestilles med meddelelsen af en beslutning i henhold til traktatens artikel 173. Derfor kan sagsøgeren ikke kræve denne skrivelse annulleret.

17 Det fremgår af det anførte, at sagen må afvises, uden at det er nødvendigt at behandle Parlamentets øvrige anbringender.

Sagens omkostninger

18 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Da sagsøgeren har tabt sagen, tilpligtes han at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 27. januar 1993.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident